

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobců : a) **T. N. P.**,
 st. přísl.: Vietnamská socialistická republika
 b) nezl. **D. K.**
 st. přísl.: Vietnamská socialistická republika

 oba zastoupeni obecným zmocněncem Ing. T. K. T.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
 Odbor azylové a migrační politiky
 poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2023, č. j. MV-169005-2/OAM-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žádost žalobkyně a jejího nezletilého syna o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako další opakovaná žádost vy smyslu § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákona o azylu“), a z tohoto důvodu řízení o žádosti zastaveno. Žalobkyně svou žalobu odůvodnila následujícím způsobem.
2. Žalobkyně v žalobě líčí svůj důvod přicestování do České republiky, když odjela do ČR za svým manželem, který zde pracoval, jejich vztah zachránit, jelikož žalobkyně a její manžel byli z rodin s rozdílnou názorovou filozofií, jelikož rodina žalobkyně je součástí frakce komunistické strany a rodina jejího manžela jsou křesťané. Z tohoto důvodu chtěli obnovit jejich vztah ve svobodné zemi, tedy v ČR. Po příjezdu žalobkyně do ČR však její bývalý manžel zmizel neznámo kam, tudíž musela žalobkyně pracovat, aby uživila sebe, rodiče a další 2 děti ve Vietnamu. Při svém pobytu ČR poznala p. V. K., nar. X, z jejichž vážného vztahu vzniklo dítě, které ale bohužel nemá právní dokumenty ani ČR ani Vietnamu, o což se ale žalobkyně snažila u správních orgánů, avšak bezúspěšně. V rodném listě je uveden V. K. jako otec, ale odmítá si udělat test otcovství, jelikož pro něj není důležitý a nechce ovlivnit psychiku dítěte. Žalobkyně se z tohoto důvodu nemůže vrátit ani do Vietnamu, jelikož její dítě nemá Vietnamský pas, jelikož nemá Vietnamský rodný list. Žalobkyně považuje žalované rozhodnutí za nevyhovující, nereálné, narušující její rodinný a soukromý život.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých právních i skutkových závěrech, odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
6. Předně je třeba připomenout, že žalobkyně se na zdejší soud obrátila již žalobou ze dne 19. 10. 2020, ve které se domáhala soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2020, č. j. OAM-306/ZA-ZA11-HA13-2020, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobkyni a jejímu synovi mezinárodní ochrana podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neuděluje. Tuto žalobu zdejší soud svým rozhodnutím ze dne 30. 11. 2020, č. j. 52 Az 3/2020 – 32, zamítl. Kasační stížnost žalobkyně Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím ze dne 10. 3. 2021, č. j. 6 Azs 392/2020 – 37, odmítl pro nepřijatelnost. Žalobkyně tak následně dne 30. 4. 2021 podala u žalovaného v pořadí již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž tato žádost byla posouzena jako nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně svou druhou žalobu, kterou krajský soud opětovně svým rozsudkem ze dne 1. 2. 2022, č. j. 52 Az 2/2021 – 52, zamítl. Ve zde projednávané věci se tak jedná o pořadí třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobkyně podala 10. 10. 2023. Žalovaný posoudil žádost žalobkyně, především vzal za rozhodné tu skutečnost, že se jedná o třetí žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, ve které dle názoru žalovaného žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, nepoukázala na žádné nové skutečnosti, na základě kterých by se dalo

důvodně domnívat, že by žalobkyně byla vystavena pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Z tohoto důvodu tak žalovaný řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně již výše popsanou žalobu.

7. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
8. Soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí o další opakované žádosti přihlíží zejména k tomu, zda odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, obsahuje zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.
9. Krajský soud přezkoumal výše popsaný skutkový stav ve světle citované právní úpravy a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Jak již krajský soud uvedl výše, žalobkyně v minulosti podala již dvě žádosti o udělení mezinárodní ochrany, o kterých bylo rozhodnuto tak, že prvním rozhodnutím se žalobkyni a jejímu synovi mezinárodní ochrana podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neuděluje, a druhým rozhodnutím byla žádost posouzena jako nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Obě tyto rozhodnutí zdejší soud přezkoumával v rámci podaných žalob a v obou případech dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu i rozhodovací praxe zdejšího soudu není pochyb o tom, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 10. 2023 je již v pořadí třetí žádostí, tudíž je nutno ji posuzovat jako další opakovanou žádost ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu.
12. V rámci přezkumu další opakované žádosti podle § 11a odst. 3 zákona o azylu soud „přihlíží zejména k tomu, zda odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, obsahuje zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti“ (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 8. 2023, č. j. 18 Az 16/2023 - 67).
13. Krajský soud tak přezkoumal ve správním spise založenou žádost žalobkyně ze dne 10. 10. 2023 a dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, nepoukázala na žádné nové skutečnosti, na základě kterých by se dalo důvodně domnívat, že by žalobkyně byla vystavena pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalobkyně ve své žádosti neuvedla žádné důvody vedoucí k podání nové žádosti o mezinárodní ochranu, nepředložila žádné dokumenty. Správnímu orgánu jsou tak známy

pouze důvody předchozích žádostí, kterými se však žalovaný již zabýval ve svém rozhodnutí ze dne 11. 9. 2020, č. j. OAM-306/ZA-ZA11-HA13-2020. Toto rozhodnutí následně zdejší soud posoudil jako správné, což de facto učinil též Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím ze dne 10. 3. 2021, č. j. 6 Azs 392/2020 – 37. Žalobkyně totožné důvody uvedla i ve své druhé žádosti, o čemž svědčí skutečnost, že druhá žádost žalobkyně byla posouzena jako nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, což opětovně zdejší soud posoudil jako správné rozhodnutí (rozsudek ze dne 1. 2. 2022, č. j. 52 Az 2/2021 – 52). Ve zde projednávané věci se tak jedná o třetí, další opakovanou žádost žalobkyně ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu, ve které žalobkyně navíc neuvádí žádné skutečnosti a důvody pro přiznání mezinárodní ochrany. Nelze tedy než souhlasit s žalovaným, že žalobkyně ve své žádosti neuvedla jakoukoliv podstatnou změnu okolností, na jejichž základě se lze domnívat, že by žalobkyně a její nezletilý syn mohli být vystaveni pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.

14. O neexistenci nových skutečností či okolností, které by mohly odůvodňovat přípustnost další opakované žádosti žalobkyně, svědčí také žalobkyní podávané žaloby zdejšímu soudu, které jsou prakticky totožné (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 52 Az 3/2020 – 32, a ze dne 1. 2. 2022, č. j. 52 Az 2/2021 – 52).
15. Krajský soud tak přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, posoudil zákonnost aplikace § 11a odst. 3 zákona o azylu ze strany žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Protože byla žaloba nedůvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
17. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšní žalobci neměli právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.
18. Krajský soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně se k tomu ve lhůtě nevyjádřila.
19. O návrhu žalobkyně, aby zdejší soud přiznal žalobě dle § 73 s.ř.s. odkladný účinek, krajský soud nerozhodoval, jelikož ve lhůtě podle § 73 odst. 4 s.ř.s. rozhodl krajský soud již o meritu věci.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Ve smyslu § 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu je kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí nepřijatelná.

Pardubice 28. listopadu 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

